

NE MAGADÉRT

Ne magadért, javadért,
azért oly kevés is elég,
ahhoz elég menedék
a sima polgári lét.

Vagy az se, hiszen elég volna
reggelre tej, este szalonna,
elég volna ellenni békén,
élni és meghalni a végén.

„Ne magadért” — mondta apám
gyerekkoromban, hajdanán,
valami húsz-huszonöt éve,
mikor belejött a beszédbe.

„Ne magadért légy kommunista,
hanem mert sok a világ mocska,
iszonyú a szegények sorsa,
— csak forradalom orvosolja”.

Nem tudok élni úgy e földön,
hogy a másikkal nem törődöm,
engem megfojt a mások gondja,
szívem a fájdalomuk befonja.

Ledobnám magamról az inget,
ha tudnám, hogy azzal segíték,
s szánám magam el a halálra,
ha már csak az maradna hátra.

Én nem tudok köztetek járni,
hogy ne emeljem fel, akárki,

ha az úton látom elesve,
rá ne öleljem a szívemre.

A barátságban, szerelemben
a másik érdekel jobban engem,
s csak úgy vagyok igazán boldog,
ha a csókba örömet oltok.

Bennem olyan roppant a részvét,
hogy magam se ismerem mélyét,
de bárhol a kerek világon,
akit tipornak, én azt szánom.

Aki a sors ellen feltámad,
s képébe csap a gonoszságnak,
hogy jobbítsa a rossz-világot,
én mellette mindig kiállok.

Vallom: az élet addig élet,
amíg az érdek közös érdek,
s a teljes emberi közösség
szolgálata a kötelesség.

Ezt hirdetem, mert ezt tanultam,
ez lesz jövőm, ez volt a múltam,
s mire az ember szíve vágyik,
csak így jut el a szabadságig.

Ne magadért, javadért,
vagy ha magadért, csak azért,
hogy megtetted a magadét,
a szívbeli nyugalmadért.

H A Z Á M

1.

Kis ország, örök virágzást áhító,
nyarak nem szűnő áldásait hívó
bevetett föld — gondok esőiben —,
mézre tárt kaptár — a zsongó idő
akácósában —, fergegeiben.

Ismerlek téged,
Ismerlek egészen.

Ismerem minden gondolatodat,
értem és tudom szándékaidat,

megérzem rejtett, be se vallott
föltéteidet, szorongásaidat.
Gondjaidban osztozom,
indulataidban káromkodom.

Naponként szívverésed harangja éb-
[reszt,
életem ritmusát diktálja lélegzésed.
ha nem akarom is, veled törődöm,
pórusaid légszomját, borzongásait
[érzi a bőröm

Az öröm is csak sorsoddal virágzik
a derű szaváig, a szívszakadásig.

Aggódásod, örömed, bánatod
szívemnek szüntelen átadod,
tebenned élek, általad vagyok,
közös áramában artériák, erek
hajszálcsöveinek, vérrendszerének.
Parányi részed.

Kísérlek eszméletemmel,
kísérlek soha el nem hagyó,
a végső lélegzésig hű szerelemmel,
sorsodat élem
szívemmel, idegeimmel, életemmel.

2.

Érzem a múlt
sötét szurdokaiban megszorult
üvöltő fájdalmaidat;
a küszöbünknel maradt háborút,
tüzekbe zuhanó házaidat,
a vérből és könnyből rakott falakat,
városaid tátongó ölet,
a csonk-hidak
űszkös sebét,
meggyötört, nyárfalevél falvaiddat,
fiaid hullását, kivetve
lövészárkokba a bűn prédáinak,
a megölteket, elhamvasztottakat,
robbanások markában összegyűrt
kis otthonaidat,
túlélt csapások özönét,
fehér kötések pólyái alatt
mülliók szívében a szenvedést.

3.

Lángban és vérben a világ előtt —
láttam megújult erőd,
vad eszmék szorítását szétvetőt,
a talpra állítót, vizsályt verőt,
a gyógyítót, az építőt,
eszmélésedet, feltámadásodat,
feltartott arcodat, felemelt fejedet,
acél-igyekezetedet, fém-álmodat,
százados mulasztások felett
kibontott, vérszínű zászlóidat,
hogy megszerezd a neked szánt helyet
a magaslatot, amely megilletett,
ahol a népek,
a szabadságukra, magukra leltek,
testvéri szívükre ölelnek.

4.

Komoly fiad akarok lenni, méltó te-
[hozzád,

aki tudja a dolgát,
hogy az a lüktetés
veri a közösség, az ország
csúcokra emelő ütemét,
löki ereibe a vért,
önt szerveibe ifjúi frissülést,
— az övé —,
ha mint a fa rostja, elég,
hogy a haza kemencéjében kisüsse
mindnyájunk kenyerét;
aki érti a szabályt —:
mint bányákból erőművekbe vetett
széndarabok — országos meleget,
jólétet, energiát —
csak az izzó szívek, idegek
fejlesztenek,
hogy leküzdjük a Hiányok Korát.

5.

Ó látom én
napjaid, jelened,
gondjaidat homlokod redői megett,
látom, hogy mily nehéz
rendezni mindnyájunk ügyét,
látni a célt,
követni az irányt,
mit tizmilliónyi vágy
medréül kivájt.

6.

Boldog szeretne lenni mind,
kezéért nyúl, terád tekint.
Kik — bár nem tettek erre fogadal-
[mat —
szótlatlanul szolgálják a hatalmad.
Bányák füledt tárnáiban köpnek fe-
[kete nyálat,
s kivilágítják az éjszakákat,
kohók torkában, húsz liter szódát
[nyelve,
vasoszlopokat öntenek épületedbe,
üvegcsövekbe higanygőzt lehelnek,
csigolyáikon csikorognak a terhek,
négykézláb másszák végig termő táb-
[láidat,
s mint földet túró, szorgos bogarak,
átforgatják markukon szántóidat,
takarmányt hordanak a hajnalok
csordáinak, éhes kondáinak,
hogy liszttel, hússal, cukorral, tejjel
megtöltsék kamráidat, boltjaidat;
ébredésre felfűtik a nappalokat,

lakhatóvá söprik, sikálják
rendre váró dolgaid házatáját;
porban, trágyában, olajban,
kórházi csöndben, követ őrlő robaj-
[ban
igazgatják a világ szerkezetét,
programozzák a napok iramát,
hogy kenyér legyen, forogjon a gép,
megterítsék a haza asztalát —.

7.

S akiknek onnét fogan még a vágya
átlépni a szocializmus korába,
hogy albérletek kuckóiban szorongnak
kis motyókkal ingajáratban utaznak,
hetenként, s az az ünnep,
ha a családhoz hazajutnak,
pincelakásokban várják a csodát,
hogy a család
egy emelettel költözhessen feljebb,
akik a szombat
esteken olajos kocsmák pultjainál to-
[lóngnak
akiket otthon hiába várnak,
öntudatlanul tántorognak,
szemükben tört, csüggedt fénykari-
[kák . . .

8.

Mind, aki itt él, boldog, vagy szen-
[ved,
te vagy hazája,
dünnögi, vagy kimondja,
és akkor is, amikor hallgat,
az itthoni, pihentető nyugalmat,
az embernek kijáró mindennapi sze-
[relmet
tetőled várja.

9.

Ó legyen erőd, hatalmad,
légy javaidban gazdag,
szolgálni a bizalmat,
adni, akinek adhatsz —:
az estek
kapuiban az öregeknek,

a reggelek küllőin
ébredő gyerekeknek,
kik az egészség, szellem
iker jóságát várva,
bújnak szívedhez.
Légy szigorú, és véd meg
a tiéid,
büntesd
életünk vámszedőit,
ellenségeinket,
mérj érdem szerint,
vedd sorra mind:

A gazokat, a csalókat, a hazugokat,
akik hízelkednek s becsapnak,
szembe dicsérnek, hátad megett vi-
[gyorognak,

akiknek addig kellesz
csak, amíg adhatsz,
de menten cserbenhagynak,
ha gondjaid lenyomnak.
A közönyöseket, kik eszik kenyeredet,
mint akiknek jár minden, ami a tied,
a szemforgatókat, az aljasokat,
akiknek mindegy, hogy mi van veled,
hogy mi a gondod,
csak az ő szemétdombjok,
suját rohadt portájok álljon,
s kigyúlhatnak házaid, leéghet
a nyár aszályában minden vetésed,
folyóid örvényébe szakadhat,
amit a megkoplalt évek
kínlódva összekuporgattak.

10.

Hazám! Arcodra nézek.
Felel kiérdemelt büszkeséged,
övez a fényed.

A rád vetődő árnyakat temetni,
szolgálni akarlak és szeretni,
amíg csak élek.

Add meg legkisebb fiadnak
bízó, buzdító bizodalmad.